

MOLIÈRE

DAKTARAS PER PRIEVARTĄ

Trijų veiksmų komedija

Vertė

VALYS DRAZDAUSKAS

VEIKĖJAI

ŽERONTAS, Liusindos tėvas

LIUSINDA, Žeronto duktė

LEANDRAS, Liusindos mylimasis

SGANARELIS, Martinos vyras

MARTINA, Sganarelio žmona

Ponas ROBERTAS, Sganarelio kaimynas

VALERAS, Sganarelio tarnas

LUKAS, Žakelinos vyras

ŽAKELINA, Žeronto žindyvė ir Luko žmona

TIBO, Pereno tėvas -

PERENAS - valstiečiai

PIRMAS VEIKSMAS

Scenoje miškas

Pirmoji scena

SGANARELIS, MARTINA

SGANARELIS. Ne, aš tau sakau, kad nieko nedarysiu, pasakiau – šventa, aš – galva.

MARTINA. O aš tau sakau, kad tu šoksi pagal mano dūdelę. Ne tam aš ištekėjau, kad tu manim jodinėtum.

SGANARELIS. Vai kokia našta turėti žmoną, tikras siaubas! Aristotelis teisingai sakė, kad moteris baisiau už velnią!

MARTINA. Žiūrėkite, koksai išminčius! Su mulkio Aristotelio barzda.

SGANARELIS. Vadinasi, aš mulkis? Kur tu rasi kitą tokį, kurs šitaip žagarus kapotų ir tiek dalykų išmokytų. Juk šešerius metus buvau šlovingo gydytojo padėjėjas. O mažas būdamas skaičiau lotynišką elementorių.

MARTINA. Prasmek tu, skiedale.

SGANARELIS. Nudvėsk tu, šliundra.

MARTINA. Tebūnie prakeikta ta diena ir valanda, kada už tavęs ištekėjau!

SGANARELIS. Tebūnie prakeiktas tas nenaudėlis notaras, kurs pakišo man pasirašyti ant savo pražūties.

MARTINA. Kam kam, tikrai ne tau gailėtis, kad šitaip atsitiko. Dievui dėkok, gavęs tokią žmoną. Kitos tokios kaip aš nesi tu vertas.

SGANARELIS. Išties man padarei didžiulę garbę, tuo įsitikinau pirmąją vedybų naktį. Po šimts geriau nevertėtų prisiminti, nes aš išdrošiu tau tokių dalykų...

MARTINA. Na, ką gali tu pasakyti?..

SGANARELIS. Užteks kalbėti apie tai. Mes žinom tai, ką žinom. O vis tiktai tu apsidžiaugei mane sugriebus.

MARTINA. Ką čia šneki – apsidžiaugei sugriebus? Kaip džiaugtis žmogumi, kuris tave tike nuvarė, kad nors į ligoninę gulk. Girtuokli, paleistuvi, smake, kurs visą mano naudą suryji.

SGANARELIS. Meluoji. Ne viską suryju. Kai ką ir prageriu.

MARTINA. Šėtone, iš namų viską velka ir parduoda.

SGANARELIS. Vadinasi, gyvenu iš savo ūkio.

MARTINA. Net lovos ir tos nepaliko.

SGANARELIS. Neturi kur gultis, nereikės iš ryto keltis.

MARTINA. Ir jokio baldo nebėra visam name!

SGANARELIS. Lengva bus kraustyti.

MARTINA. Nuo ryto iki vakaro jam tik lošti, tik lakti.

SGANARELIS. Būdamas žmogus, stengies nenuobodžiauti.

MARTINA. O kaip man suktis su vaikais?

SGANARELIS. Žinokis! Manykis!

MARTINA. Keturis bamblius turiu ant rankų...

SGANARELIS. Paleisk ant žemės.

MARTINA. Jie visą laiką valgyt prašo.

SGANARELIS. Beržinę koše pašerk. Kai aš gerai pavalgęs, išgėręs, tai noriu, kad visi tylėtų namuose.

MARTINA. Bene manai, girtuokli, kad ir toliau taip klosis?

SGANARELIS. Prašau – tyliau!

MARTINA. Kad ir toliau aš kęsiu tavo aimanas ir girtuoklystę?

SGANARELIS. Nesikarščiuok, žmonel.

MARTINA. Kad nepriversiu gyvent kaip žmogų...

SGANARELIS. Žmon, tu žinai, mano kantrybė ne geležinė, o ranka sunki.

MARTINA. Man nusispjaut į tai.

SGANARELIS. Mano žmonele, mano pupele, kaip visada tau niežti kailis.

MARTINA. Tu pamatysi, nė per nago juodymą aš tavęs nebijau.

SGANARELIS. Mano brangioji antroji puse, matau, tu užsidirbsi.

MARTINA. Manai, aš tavo bauginimų bijau?

SGANARELIS. Saldžiausioji mano uogele, aš apdraskysiu tau ausis.

MARTINA. Girtuoklis paskutinis!

SGANARELIS. O, užsidirbsi!

MARTINA. Tikras bravoras!

SGANARELIS. OI, nuleisiu strėnas!

MARTINA. Niekšas!

SGANARELIS. O, nudirsiu skūrą!

MARTINA. Tu bjaurybė, tu galvijau neraliuotas, akiplėša, pašlemėke, pakaruokli skarmaliau, pabalda, paleistuvi, plėšike, vagie...

SGANARELIS. Na, savo užsidirbai! (*Pagriebia lazda ir muša žmoną*).

MARTINA. Ai! Ai! Ai! Ai!

SGANARELIS. Tik šitaip galima tave sutramdyti.

Antroji scena

Ponas ROBERTAS, SGANARELIS, MARTINA

Ponas ROBERTAS. Vaje! Vaje! Fui! Dabaros kas čia daros! Kad jį paraliai, nenaudėlis šitaip muša žmoną!

MARTINA (*ponui ROBERUI*). O ką jūs žinot, gal man patinka, kad jis mane lupa!

Ponas ROBERTAS. Ak, jeigu šitaip, aš pritariu iš visos širdies.

MARTINA. Tai ko čia kišatės?

Ponas ROBERTAS. Aš būsiu padaręs klaidą.

MARTINA. Čia ne jūsų reikalas!

Ponas ROBERTAS. Iš tikrųjų, jūsų teisybė.

MARTINA. Koksai akiplėša – jis mano uždrausiąs vyrams savo žmonas lupiti.

Ponas ROBERTAS. Atsiimu savo žodžius.

MARTINA. Tai ko jūs šniukštinėjate?

Ponas ROBERTAS. Nieko.

MARTINA. Tai ko čia kišate savo nosį?

Ponas ROBERTAS. Nė iš tolo.

MARTINA. Per maža jums savo reikalų?

Ponas ROBERTAS. Tyliu kaip žemė.

MARTINA. O gal man patinka, kad mane lupa.

Ponas ROBERTAS. Skonio dalykas.

MARTINA. Ne jūsų kailis.

Ponas ROBERTAS. Anaiptol.

MARTINA. Kvailys.

Ponas ROBERTAS (*SGANARELIUI*). Kūmai iš visos širdies prašau man atleisti. Įkrėskite, duokite, kaip reikiant tai savo pačiai. Jeigu leisite, ir aš padėsiu.

SGANARELIS. Man jau praėjo šišas.

Ponas ROBERTAS. Tada kas kita.

SGANARELIS. Noriu lupu, nenoriu – nelupu.

Ponas ROBERTAS. Puiku.

SGANARELIS. Tai mano žmona, o ne jūsų.

Ponas ROBERTAS. Aišku.

SGANARELIS. Nurodinsite čia man.

Ponas ROBERTAS. Žinoma, kad ne.

SGANARELIS. Jūsų pagalbą neprašau.

Ponas ROBERTAS. Labai gerai.

SGANARELIS. Jūs tikras akiplėša, lendate, kur niekas neprašo. Įsikalkite, ką Ciceronas yra pasakęs, nekišk durų tarp pirštų. (*Jis muša lazda poną RBERTĄ ir jį išveja*).

Trečioji scena

SGANARELIS, MARTINA

SGANARELIS. Dabar gana! Susitaukykiva. Busiuką.

MARTINA. Norėtum! Ką tik mane prikūlei.

SGANARELIS. Niekai. Busiuką.

MARTINA. Nenoriu.

SGANARELIS. Na...

MARTINA. Ne.

SGANARELIS. Žmonel!

MARTINA. Niekad.

SGANARELIS. Nagi, kam sakau.

MARTINA. Nebučiuosiu.

SGANARELIS. Tučtuojau!

MARTINA. Ne. Aš dabar pikta.

SGANARELIS. Niekai! Dėl tokio menkniekio. Nagi, guviau.

MARTINA. Atsikabink.

SGANARELIS. Duok ranką tau sakau.

MARTINA. Tu mane perdaug mušei.

SGANARELIS. Na gerai, užteks. Duokš ranką, atleisk.

MARTINA. Na gerai, atleidžiu. Tiek to (*negarsiai į šalį*), bet šitas taip nepraeis, oi, atsirūgs.

SGANARELIS. Kvailute, neimk į širdį. Nejmanoma draugystė be šitokių pasismaginimų laiks nuo laiko. Kai gauni vieną kitą kartą skersai lašinių – tai pakutrina tavo meilę. Na, drožk sau, o aš einu į mišką. Šiandien prižadu, prikaposiu šimtą ryžių žagariukų.

Ketvirtoji scena

MARTINA, viena

MARTINA. Ne, palauk, kad ir kaip aš šypsočiausi, niekad šito neužmiršiu. Iš pagiežos aš tau tokią pirtį užkursiu. Tu mane paminėsi. Kiekviena moteris suras, kaip vyrui atsikeršyti. Bet tam nenaudėliui tai per menka! Mano kerštą jis turi pajusti kaip reikiant. Tik atsiteisusi tau aš atsileisiu.

Penktoji scena

VALERAS, LUKAS, MARTINA

LUKAS (*VALERUI, nematydamas MARTINOS*). Po paraliais! Nieko sau darbelį gavome, nesumoju ir ką daryti, galva neneša.

VALERAS (*LUKUI, nematydamas MARTINOS*). Nieko nepadarysi, kūmai. Šeimininko reikia klausyti. Kaip bebūtų ir mudviem svarbu, kad šeimininkė pasveiktų. O jeigu ištekės, tada ir mudviem galbūt šis tas nubyrės Dosnūsis Horasas turi teisę į jos ranką. Nors ji palankesnė tam Lenadrui, bet tu gerai žinai, kad jos tėvas niekad nenorės šitokio žento.

MARTINA (*susimąsčiusi, nuošaliai, manydama, kad ji viena*). Ką čia man sugalvojus, kaip čia man atkeršijus?

LUKAS (*VALERUI*). Ir įsikalk tu man į galvą, kad ji pagis, tuo tarpu kai gydytojams ir lotynų kalba – šuniui ant uodegos.

VALERAS (*LUKUI*). Ilgai ieškodamas, vis tiek galų gale ką nors suras, netgi savo paties panosyje...

MARTINA (*vis dar manydama, kad ji viena*). Taip, būtinai atsikeršysiu, ir bet kuria kaina. Tos lazdos iš galvos man neišeina, kaip čia man apmaudą išgiežus (*Staiga pamato VALERĄ ir LUKĄ*). Ak, ponai, prašau man atleisti. Aš jūsų nemačiau. Sukau galvą dėl vieno dalyko.

VALERAS. Visi mes turime savo rūpesčių. Ir mes taipogi laužome galvas.

MARTINA. Gal galėčiau kuo nors jums padėti?

VALERAS. Gal ir galėtumėt. Mes ieškome išmintingo vyro. Ypatingo gydytojo, kuris įmanytų pagydyti mūsų pono dukrą. Ji žadą prarado, serga labai. Perėjo devynios galybės gydytojų, bet jie su savo mokslais prie jos bejėgiai. Bet juk gali atsirasti žmogus, kuris žino kokią nors paslaptį ar stebuklingą vaistą, ir toks žmogus gali padaryti tai, ko kiti nesugeba. Kaip tik tokio mes ir ieškome.

MARTINA (*tyliai į šalį*). Ak, dangau, tu man įkvėpi nuostabią mintį, dabar aš jau šitam nenaudėliui atpilsiu su kaupu. (*Garsiai*) Na ir pasisekė jums, ponai, sutikti tą, ko jums reikėjo. Be manęs niekas kitas jums negalėtų geriau patarti šitame reikale. Iš tikrųjų yra toks žmogus, toksai, kuris išgydo visas beviltiškas ligas.

VALERAS. Ech! Dėl dievo meilės, kur mes jį galėtume rasti?

MARTINA. Jis čia pat, netoliese, mankštinasi – žagarus kerta.

LUKAS. Ką? Gydytojas – žagarus kerta.

VALERAS. Matyt, jūs norite pasakyti, išėjo vaistažolių parinkti.

MARTINA. Ne. Tai nepaprastas žmogus, kuriam žagarus kirsti malonu. Visada ką nors prasimano, nematytas keistuolis, užgaidus. Sutikę niekad nepalaikysite jo įžymybe. Rengiasi nei šaip, nei taip, dažnai dedasi neišmanėliu, niekam neprasitaria apie savo žinias ir baisiausiai vengia bet kam parodyti savo medicininius gabumus, kuriais jį dangus yra apdovanojęs.

VALERAS. Tai keista, kad visi dideli žmonės įnoringi ir apykvailiai. Ir jų tas didelis mokslas šiek tiek kvailystėm atmiežtas.

MARTINA. Šito kvailiojimai didesni, negu galima įsivaizduoti. Jis baisiausiai ginasi ir sakosi, nieko neišmanęs. Atrodo, jis prašyte prašosi, kad jį priluptum. Jei jis užsispirs, dievažysis ir ginsis, kad niekad gydytojas nebuvo, tai jūs griebkite lazdas ir vanokite jam šonus. Tada jis viską prisipažins, ko iš pradžių gynėsi. Mes patys tik taip su juo susikalbam.

VALERAS. Tie jo kvailiojimai labai keisti!

MARTINA. Ta teisybė. Bet kai jis gauna lupti, pamatysite, jis daro stebuklus.

VALERAS. Galima sužinoti, kaip jis vadinasi?

MARTINA. Jo vardas – Sganarelis. Jį labai lengva pažinti: barzda – juoda, apykaklė – gofrinė, jis vilki geltonai žaliu surdotu.

LUKAS. Geltonai žalias rėdalas! Tai gal jisai gydo papūgas? Taigi!

VALERAS. Bet ar jis iš tikrųjų toks išmaningas, kaip mums nusakote?

MARTINA. Dabar gana! Tas žmogus tiesiog stebukladarys. Prieš pusmetį visi gydytojai praradę bet kokią viltį, pripažino, kad viena moteris nebepagydoma. Šešias valandas ji išgulėjo nebegyva, jau laidoti ją žadėjo, bet buvo varu atvarytas mūsų minimas žmogus. Jis įlašino tai moteriai į burną lašelį kažkokio skysčio. Ji tuoj pat pakilo iš mirties patalo ir lyg niekur nieko pradėjo vaikščioti po kambarį.

LUKAS. Oho!

VALERAS. Matyt, tai buvo lašas ištirpdyto aukso.

MARTINA. Tikriausiai. Be to, gal prieš kokias tris savaites dvylikos metų berniukas iškrito iš varpinės bokšto, susiskaldė galvą, susilaužė rankas ir kojas. Bet ir jam atvedė tą mūsų žmogų, jis visą berniuko kūną ištrynė kažkokiu savo darbo tepalu. Berniukas kaip mat pakilo ir nubėgo žaisti kiaulytės.

LUKAS. Oho!

VALERAS. Matyt, jis gali bet kokį ligonį išgydyti.

MARTINA. Nejaugi jūs dar abejojate?

LUKAS. Po paraliais! Kaip tik tokio vyro mums ir reikia. Greičiau einame jo ieškoti!

VALERAS. Dėkojame už džiaugsmingą žinią.

MARTINA. Bet neužmiškite patarimo, kurį aš jums daviau.

LUKAS. Po paraliais! Nebijokite, jei reikės, tai duosime jam iki valiai.

VALERAS (LUKUI). Na ir pasisekė mums, kad ją sutikome. Tikimės, kad viskas išdegs. Eime.

Šeštoji scena

SGANARELIS, VALERAS, LUKAS

SGANARELIS (*dainuoja už scenos*). La, la, la.

VALERAS. Girdi – kažkas dainuoja ir kerta žagarus.

SGANARELIS (*jeina į sceną, buteliu rankoje nešinas, nepastebi nei VALERO, nei LUKO*). La, la, la... Padirbėjau, galima ir gerklę praskalauti. Reikia atsipūsti truputį. (*Maukštelėjęs*) Tai bjaurumas tų žagarų, kad juos velniai! (*Dainuoja*):

Mielasis buteliuk,
Kokie saldūs,
Kokie saldūs,
Jūsų kliu-kliu-kliu!
Daugelis mano lemties pavydėtų,
Jeigu jūs niekada neištuštėtut.
Ak, buteliuk, mano mielas,
Kodėl jūs ištuštėjat?

Tfu, po velnių! Ko čia suskydau! Neverta graužtis.

VALERAS (*tyliai, į šalį*). Štai jis, tas vyras!

LUKAS (*tyliai, VALERUI*). Taigi, greičiausiai tavo teisybė, mudu į jį tiesiog nosių galais pataikėm.

VALERAS. Pasižiūrėkime iš arčiau.

SGANARELIS (*apkabinęs butelį*). Ak, tu mano išdykėli, kaip aš tave myliu, ai tu kakleli! (*Jis dainuoja. Pamatęs VALERĄ ir LUKĄ, kuriuodu jį stebi, jis pritilsta. Matydamas, kad žiūri į jį, priėjęs iš arčiau*) Po velniais, ko jiems čia reikia?

VALERAS (*LUKUI*). Tikrai tai jis.

LUKAS (*VALERUI*). Taigi. Jis – kaip nuluptas. Toks kaip mums nusakė.

(SGANARELIS pastato savo butelį ant žemės, VALERAS lenkiasi, sveikinasi, bet SGANARELIS pamano, kad jis lenkiasi butelio paimti, ir perstato butelį į kitą pusę. Dabar iš kitos pusės lenkiasi, sveikindamasis LUKAS. SGANARELIS čiumpa butelį ir laiko jį ties pilvu. Keletas vaidybinių gestų, iš kurių susidaro žaidimas.)

SGANARELIS. Ko juodu į mane taip įsistebeilijo? Ką juodu sumanė?

VALERAS. Pone, gal jūs ir būsite tas, kurį vadina Sganareliu?

SGANARELIS. A? Ką?

VALERAS. Aš jūsų klausiu. Ar ne jūs būsite Sganarelis?

SGANARELIS (*pasigręždamas į VALERĄ, paskui į LUKĄ*). Ir taip, ir ne, pareina nuo to, ko jūs iš jo norite.

VALERAS. Mes norime jam pareikšti visokeriopą pagarbą, kokią tik sugebame.

SGANARELIS. Jeigu šitaip, tai aš – Sganarelis.

VALERAS. Pone, mes esame be gal sužavėti matydami jus. Mums jus nurodė ir atėjome maldauti jūsų pagalbos. Ji mums labai reikalinga.

SGANARELIS. Jeigu, ponai, jūs turite galvoje mano kuklų verslą, mielai jums patarnausiu.

VALERAS. Darote, pone, mums didelę malonę. Bet teikitės, pone, užsidėti kepurę. Galite gauti saulės smūgį.

LUKAS. Užsimaukšlinkit kepurę, pone.

SGANARELIS (*į šalį*). Kokie ceremoningi vyrai. (*Užsideda kepurę*)

VALERAS. Nesistebėkite, pone, kad mes jus suradome. Išmaningi žmonės visada yra ieškomi, o apie jūsų sugebėjimus mes daug girdėjome.

SGANARELIS. Iš tikrųjų, ponai, visame pasauly jūs nerasite kito tokio žagarų kirtėjo.

VALERAS. Ak, pone...

SGANARELIS. Aš visą save įdedu į juos, ir taip juos paruošiu, kad nieko neprikiši.

VALERAS. Pone, mes ne tuo reikalu.

SGANARELIS. Beje, parduodu, pirkite – už šimtą, šimtą dešimt skatikų.

VALERAS. Nebekalbėkime apie tai, prašom.

SGANARELIS. Kaip norit – pigiau negaliu.

VALERAS. Pone, mes viską žinome.

SGANARELIS. Jeigu jūs viską žinote, tai žinote, kad aš prekiauju žagarais.

VALERAS. Pone, jūs krečiate juokus...

SGANARELIS. Kokius juokus! Pasakiau, nuleisti negaliu.

VALERAS. Būkite malonus, kalbėkime rimtai, pone.

SGANARELIS. Gal kitur jūs gausite ir pigiau, malkos nelygu malkoms, bet savo žagarų...

VALERAS. Ne apie tai kalbėkime, pone.

SGANARELIS. Kaip mane gyvą matote, pigiau negaliu.

VALERAS. Et! Ką čia dabar!

SGANARELIS. Ne, aš žmogus su sąžine. Ir sakau nuoširdžiai – aš ne iš tų, kurie nulupa.

VALERAS. Ar tai galimas daiktas, kad toks žmogus, kaip jūs, šitaip negarbingai apsimetinėtų ir išsisukinėtų? Kaip jūs toks mokytas žmogus, toks garsus gydytojas, nuo visų žmonių slapstotės ir neparodot savo talentų?

SGANARELIS (*j šalį*). Jis kvanktelėjęs.

VALERAS. Malonus pone, kam jūs mus kvailinate?

SGANARELIS. Ką?

LUKAS. Šita pliurpalynė jums nieko nepadės. Mudu ką žinova, tai žinova.

SGANARELIS. Ko jums reikia? Ko jūs prie manęs prikibote? Kuo jūs mane laikote?

VALERAS. Tuo, kuo jūs esate – įžymiu gydytoju.

SGANARELIS. Pats jūs gydytojas. Nesu aš juo ir niekad nebuvau.

VALERAS (*LUKUI tyliai*). Štai kokia ta jo kvailystė! (*Garsiai*) Pone, kiek jūs galite neigti? Mes labai nenorėtume griebtis kokių kraštutinių priemonių.

SGANARELIS. Kokių priemonių?

VALERAS. Kurias pavartoti mums būtų labai nemalonu.

SGANARELIS. Po velnių! Darykite, ką tinkami. Aš ne gydytojas ir nežinau, ko jūs iš manęs norite.

VALERAS (*LUKUI tyliai*). Matyt, nieko nebus, jeigu jam neįkrėsime. (*Garsiai*) Pone, paskutinį kartą prašau jūsų prisipažinti, kas esate.

LUKAS. Taigi mat, po paraliais! Užtenka mudu vedžioti už nosies. Išdėkite tiesiai, kad gydytojas ir viskas.

SGANARELIS (*j šalį*). Į pasiutimą veda.

VALERAS. Kaip jūs ginatės to, kas žinoma.

LUKAS. Taigi. Kam visos tos buklystės, ką jos duoda?!

SGANARELIS. Ponai, kiek kartų jums reikia kartoti – aš ne gydytojas.

VALERAS. Ak šitaip – jūs ne gydytojas?

SGANARELIS. Ne.

LUKAS. Atseit, ne gydytojas?

SGANARELIS. Sakau, kad ne!

VALERAS. Nieko nepadarysi, matyt jūs to siekiate, turime ryžtis.

(Abu stveria po pagalį ir lupa jį)

SGANARELIS. Ai, ai, ai. Ponai, būsiu, kuo tik jūs panorėsite.

VALERAS. Kodėl, pone, jūs privertėte mus šitaip su jumis pasielgti? Ir kam to reikėjo?

LUKAS. Taigi mat! Mane net prakaitas išpylė.

VALERAS. Patikėkite, taip pasielgęs, aš labai labai gailiuosi.

LUKAS. Taigi. Dievaži, aš jau buvau bepradedęs net pykti.

SGANARELIS. Velniai žino, ponai, kas čia per demonai? Pasakykite, ar jūs tyčiojatės iš manęs, ar jums pasivaideno, kad aš gydytojas?

VALERAS. Ką! Jūs ir vėl ginatės, kad nesate gydytojas!

SGANARELIS. Tegu mane velniai griebia, jeigu aš gydytojas!

LUKAS. Atseit, netiesa, kad jūs gydytojas?

SGANARELIS. Ne, tegu, mane galas. *(Juodu ir vėl pradeda jį lupti)* Ai, ai! Ponai, jeigu taip karštai pageidaujate, aš gydytojas. Jeigu norite, aš ir vaistininkas būsiu. Sutinku su viskuo, kad tik kailis sveikas liktų.

VALERAS. Ak, pone, kaip gerai, kad jūs sugrįžote į protą. Esu sužavėtas, kad taip išmintingai prabilote.

LUKAS. Ir man ant širdies maloniau, kai jūs šitaip kalbate.

VALERAS. Tiesiog ir nepatogu, ir nemalonu, bet prašau man atleisti.

LUKAS. Taigi. Ir ant manęs nerūstaukite, kad prieš jus turėjau ranką pakelti.

SGANARELIS *(j šalį)*. Tai kaip čia dabar! Gal iš tikrųjų aš apsirikau. Net pats nepajutau, kad aš tapau gydytojas?

VALERAS. Nesigailėkite, pone, mudviem prisipažinęs. Pamatysite tikrai būsite patenkintas.

SGANARELIS. Bet, ponai, sakykite, ar kartais jūs patys neklystate? Nejau tai tikras dalykas, kad aš gydytojas?

LUKAS. Šventas žodis, nemeluoj! (Kaip mane gyvą matai, nemeluoj!)

SGANARELIS. Ar tai tikrai?

VALERAS. Tikrų tikriausiai!

SGANARELIS. Kad mane perkūnas, kaip man šitai neatėjo į galvą!

VALERAS. Čia dabar? Jūs išmaningiausias gydytojas pasaulyje.

SGANARELIS. Oi, oi.

LUKAS. Ir dar koks: nesuskaičiuosi kiek ant kojų pastatėte.

SGANARELIS. Viešpatie aukščiausias!

VALERAS. Antai moterį visi laikė mirusia. Šešias valandas išgulėjo negyva. Jau rengėsi ją laidoti. Jūsų vienas lašas ją prikėlė, ir ji kaip niekur nieko pradėjo vaikščioti po kambarį.

SGANARELIS. Po galais!

LUKAS. O dvylikos metų berniukas iškrito iš bokšto, susiskaldė galvą, susilaužė rankas ir kojas. Taigi! Jūs kažkokia mostim patrynėt, ir jis tučtuoju pašoko ir nubėgo žaisti kiaulytės.

SGANARELIS. Po šimts pypkių!

VALERAS. Pone, mes pasistengsime, kad jums būtų gerai. Jeigu nesispirdamas eisite su mumis, jums bus kuo gausiausiai atlyginta.

SGANARELIS. Kiek pareikalausiu?

VALERAS. Taip.

SGANARELIS. Puiku! Aš gydytojas, aš daugiau nebeprieštarauju. Buvo visai iš galvos iškritę, bet dabar jau atsiminiau. Kas per reikalas? Kur dabar vėžlinti?

VALERAS. Mes jus palydėsime. Reikia apžiūrėti vieną mergaitę, kuri žadą prarado.

SGANARELIS. Garbės žodis, aš jo neradau.

VALERAS (*tyliai LUKUI*). Jis mėgsta pokštus krėsti. (*SGANARELIUI*) Einam, pone.

SGANARELIS. Kaip? Be gydytojo apsiausto?

VALERAS. Kur nors gausime.

SGANARELIS (*paduodamas butelį VALERUI*). Neškite, čia mano stebuklingasis vanduo. (*Paskui pasisukęs į LUKĄ, nusispjauna*) O dabar ištrinkite, toks gydytojo įsakymas.

LUKAS. Po matyliais! Tai bent gydytojas, man jis patinka. Aš misliju, kad jam pasiseks – jis apsigimęs juokdarys.

ANTRAS VEIKSMAS

Kambarys Žeronto namuose

Pirmoji scena

ŽERONTAS, VALERAS, LUKAS, ŽAKELINA

VALERAS. Na, pone, manau, jūs būsite patenkintas. Mes atvedėme įžymiausią pasaulyje gydytoją.

LUKAS. O! Šitas visų mokslinčių mokslinčius!

VALERAS. Šis vyras gydymas stebuklus daro.

LUKAS. Numirėlius iš karstų prikelia.

VALERAS. Beje, aš jums sakiau, kad jis šiek tiek įgeidingas. Kartais atrodo, kad jis trenktas. Tada jis į save nebepanašus.

LUKAS. Taigi. Mėgsta jis juokus krėsti. Galėtum net pasakyti, atsiprašant, galvoje jam kliapkos trūksta.

VALERAS. Bet iš tikrųjų tai gyvas mokslas. Kai kada jis išimties įsikūnijimas.

LUKAS. Kai įsismagina, jis negalvodamas žeria kaip iš rašto.

VALERAS. Jau ir mūsų kraštuose garsas apie jį sklinda. Žmonės pas jį plaukte plaukia.

ŽERONTAS. Aš netveriu jį pamatyti. Tuo pat jį atveskite.

VALERAS. Tuo pat jis bus čia.

Antroji scena

ŽERONTAS, ŽAKELINA, LUKAS

ŽAKELINA. Man regis, ponuli, ir anas čia nieko nepadarys, negeriau tų kitų. Jie tik šurlum burlum, o iš tikrųjų marmudija. Paklauskite manęs, jūsų dukrai ne gydytojo reikia, bet gražaus ir gero berno, kokio ji geidauja.

ŽERONTAS. Čia dabar! Miela žindyve, kelintas jūsų reikalas!

LUKAS. Taigi. Nutilkit, nekelk dumpio, mano šeimininkėle.

ŽAKELINA. Paklauskite jį manęs, tie gydytojai iš tučio į kiaurą pilsto. Kam jūsų dukrai tie radarbarai ir visoki vidurių liuosintojai. Vyrą jai duokit. Mergoms tai geriausias vaistas.

ŽERONTAS. Ji paliegusi, kas ją dabar tokią ims? Kai norėjau ją ištekinti, kodėl ji ėjo prieš mano valią?

ŽAKELINA. Norėjot nemylimą jai užkarti. O kodėl neleidot už pono Lenardo? Tas jai į širdį yra įkritęs. Būtų bemat paklususi. Galiu galvą guldyti. Jis ir dabar ją tokią imtų, tikrai leiskit.

ŽERONTAS. Lenardas ne toks, kokio jai reikia. Neturi jis tiek turto, kiek tas kitas.

ŽAKELINA. Bet turi turtingą dėdę. Jis paveldės visus jo turtus.

ŽERONTAS. Laukdamas krikšto mamos marškinių nuogas liksi. Geriau žvirblis puode, negu voverė šakose. Giltinė neprigirdi, kai įpėdinis savo maldomis ją ragina paskubėti. Belaukiant, kol giminaitis kojas pakratys, dažnai ir nosis ištįsta, ir tuščias pilvas pradeda gurkti.

ŽAKELINA. O man regis, ir vedybose ir kituose dalykuose laimė svarbiau negu turtas. Koks vargas su tais tėvais, kurie tik ir težiūri: ką jis turi, kiek jai duos? Agatės dėdulė Pjeras ištekino savo dukrą Simonetą už to storulio Tomo. Mat, jo vynuogynas ketvirčiu didesnis kaip to jaunėlio Robeno, kuris Simonetai buvo širdelę pakliudęs. Bet už to neleido. Ir kas iš to? Vargšėlė suvyto, susitraukė, pagelto, visi tie turtai perniek. Galėtumėt, ponuli, iš to pasimokyti. Ko daugiau reikia žmogui pasauly – kad linksmi pagyventum. Kaip ten būtų savo dukrą leisčiau tik už to, kurio ji pati nori, o ne už kokio ten pinigų maišo.

ŽERONTAS. Kad tave skradžiai, ponia žindyve! Prapliupote ir galo nėra. Užčiaupkit savo kakarinę! Tiek įsikarščiavai žiūrėk, kad jūsų pienas neperdegtų.

LUKAS (*su kiekviena fraze, kurią pasako, smogia ŽERONTUI*): Po paraliais. Boba, iš tikrųjų atsikabink, kokia tu akižara. Ponas ir be tavo patarimų žino, ką turi daryti. Eik vaikus žindyti, užuot liežuviu malus. Ponas yra tėvas. Jis geras ir protingas, ir geriau žino, ko dukrai reikia.

ŽERONTAS. O! Švelniau! Valdyk mosiklius!

LUKAS (*vis dar smogdamas ŽERONTUI į krūtinę*). Pone, aš noriu jai parodyti, kaip reikia jus gerbti.

ŽERONTAS. Taip, taip! Bet neduok rankoms valios!

Trečioji scena

VALERAS, SGANARELIS, ŽERONTAS, LUKAS, ŽAKELINA

VALERAS. Pone, štai jis, tas mūsų gydytojas.

ŽERONTAS (*SGANARELIUI*). Man labai malonu jus matyti savo namuose, pone. Jūs mums be galo reikalingas.

SGANARELIS (*gydytojo mantija, su labai smaila kepure*). Hipokratas yra pasakęs... kad mes abu užsidėtume kepure.

ŽERONTAS. Hipokratas taip pasakė?

SGANARELIS. Taip.

ŽERONTAS. Leiskite būti smalsiam, - kuriame skyriuje?

SGANARELIS. Kuriame skyriuje?.. Kepurių skyriuje.

ŽERONTAS. Na, jei sykj Hipokratas taip pasakė, tai užsidedam.

SGANARELIS: Ponas gydytojau, prisiklusęs apie tuos stebuklus, kuriuos jūs darote...

ŽERONTAS. Dėl dievo meilės, su kuo jūs dabar kalbate?

SGANARELIS. Su jumis.

ŽERONTAS. Aš ne gydytojas.

SGANARELIS. Jūs ne gydytojas?

ŽERONTAS. Anaiptol.

SGANARELIS. Tikrai, ne?

ŽERONTAS. Tikrai ne. (*SGANARELIS pastveria lazda ir lupa Žerontą*) Ai, ai, ai!

SGANARELIS. Dabar ir jūs gydytojas. Mane irgi tokiu būdu pašventino.

ŽERONTAS (*VALERUI*). Kokj jūs čia man velnią atvilkote?

VALERAS. Aš jus, pone, įspėjau, kad šitas gydytojas mėgsta juokus krėsti.

ŽERONTAS. Bet už šitokius juokus aš jį išgarbinsiu lauk pro duris.

LUKAS. Neimkit to labai į širdj, pone. Jis tik pajuokavo.

ŽERONTAS. Šitokių juokų aš nemėgstu.

SGANARELIS. Pone, prašau man atleisti, gal aš be jums deramos pagarbos pasielgiau.

ŽERONTAS. Pone, aš jūsų paslaugoms.

SGANARELIS. Aš labai apgailestauju...

ŽERONTAS. Ką jūs?! Menkniekis...

SGANARELIS. ...dėl šių lazdų...

ŽERONTAS. Man jau nebeskauda.

SGANARELIS. ...kurias turėjau garbės jums sušerti...

ŽERONTAS. Palikime tai, pone... Matote pone, aš turiu dukrą ištikrą keistos ligos.

SGANARELIS. Man labai džiugu, pone, kad jūsų dukrai manęs prireikė. Iš visos širdies jums ir visai jūsų šeimai linkiu, kad būtų mano pagalba jums reikalinga. Su mielu noru jums patarnausiu.

ŽERONTAS. Aš jums nuoširdžiausiai dėkingas už tokius jausmus.

SGANARELIS. Patikėkite iš visos širdies jums tai sakau.

ŽERONTAS. Aš nevertas tokios pagarbos.

SGANARELIS. Kaip vadinasi jūsų duktė?

ŽERONTAS. Liusinda.

SGANARELIS. Liusinda! Ak, koks gražus vardas medikavimui! Liusinda!

ŽERONTAS. Einu, minutei žvilgterėti, ką ji veikia.

SGANARELIS. O kas per viena ši dikta moteriškė?

ŽERONTAS. Tai vieno mano vaiko žindyvė.

Ketvirtoji scena

SGANARELIS, ŽAKELINA, LUKAS

SGANARELIS (*j šalį*). O kad ją griausmas! Tai bent krūtinėlė! Net namuose šviesiau! (*Garsiai*) Ak, žindyve, žavingoji žindyve, grybo vietoje visa mano medicina palyginus su jūsų ištekliais! Kaip aš norėčiau būti tas mažuliukas bambliukas, kuris čiulpia pieną iš šitų gražumėlių (*Jis deda ranką jai ant krūtinės*) Visus savo vaistus visą savo mokslą, visas išgales aš pasiruošęs jums paaukoti...

LUKAS. Jums leidus, ponas gydytojau, aš noriu priminti, kad tai mano žmona. Atstokite nuo jos.

SGANARELIS. Ką? Ji jūsų žmona?

LUKAS. Na, taip!

SGANARELIS. Ak, iš tiesų aš nežinojau. Ir pasiutusiai džiaugiuosi tokia jūsų meile. (*Apkabina Luką, bet bučiuoja žindyvę*).

LUKAS (*traukia atgal SGANARELĮ ir atsistoja tarp jo ir žmonos*). Ne taip karštai, pone. Ramiau!

SGANARELIS. Negaliu atsižiūrėti, kokia iš jūsų pora! Aš sveikinu ją, kad turi tokį vyrą, ir jus sveikinu, kad turite tokią gražią, tokią protingą ir gero sudėjimo žmoną. (*Ir vėl nuduoda, kad nori Luką apglėbti, šis ir rankas išskečia, bet SGANARELIS pralenda pro jų apačią ir dar kartą bučiuoja žindyvę*)

LUKAS (*vėl jį traukdamas*). Ech, po paraliais! Ar negalėtumėte apsieiti be šitų mandagybių?

SGANARELIS. Kaip? Argi jūs nenorite, kad aš kartu su jumis pasidžiaugčiau jūsų santara?

LUKAS. Su manim, kiek tik jūsų širdis geidžia. Bet su mano žmona prašau be šitų circimonijų.

SGANARELIS. Bet aš vienodai už abudu džiaugiuosi. Ir jei aš išliedamas džiaugsmą jus apkabinu, tai ir ją noriu taip pat apkabinti. (*Jis ir vėl tęsia savo žaidimą*)

LUKAS (*trečią kartą jį atitraukdamas*). Ei tu, paralyčiau! Ponas gydytojau, užteks to laižymosi!

Penktoji scena

ŽERONTAS, SGANARELIS, LUKAS, ŽAKELINA

ŽERONTAS. Pone, tuojau čia atves mano dukrą.

SGANARELIS. Jos aš laukiu su visa medicinine išmone.

ŽERONTAS. O kur ta išmonė?

SGANARELIS (*paliėdamas savo kaktą*). Anagi, čia.

ŽERONTAS. Puiku.

SGANARELIS. Beje, būdamas pareigingas, aš rūpinuosi visa jūsų šeima. Tad leiskite man išmėginti žindyvės pieną ir apžiūrėti jos krūtis.

LUKAS (*trukteli jį taip, kad jis daro piruetą*). Kur, kur?! Apsieisite be šito.

SGANARELIS. Gydytojo švenčiausia pareiga iširti žindyvės spėniukus.

LUKAS. Ant pareigų, velniai žino, ką galima suversti. Dėkingas labai.

SGANARELIS. Kaip tu drįsti gydytojui maišytis po kojom. Eik lauk!

LUKAS. Patrūbykite man.

SGANARELIS (*šnairėm jį žiūrėdamas*). Imsiu ir apleisiu cholera.

ŽAKELINA. Dink iš akių, kol nevėlu. Aš ne tokia pėpa, kad pati negalėčiau apsiginti, jeigu man kas ką darytų.

LUKAS. Ko jis tave grabalioja! Šito nepakėsiu.

SGANARELIS. Tfu, mužikas. O jau pavydumas!..

ŽERONTAS. Štai mano dukra.

Šeštoji scena

LIUSINDA, ŽERONTAS, SGANARELIS, VALERAS, LUKAS, ŽAKELINA

SGANARELIS. Tai čia bus ta ligonė?

ŽERONTAS. Taip. Tik vieną dukrą turiu. Būčiau nelaimingiausias žmogus, jeigu ji numirtų.

SGANARELIS. To neatsitiks. Kur girdėta, kad ligonis vien savo noru be gydytojo nurodymų mirtų.

ŽERONTAS. Paduokite krėslą.

SGANARELIS (*sėdasi tarp ŽERONTO ir LIUSINDOS*). Žiūrėk tu man visai nebloga ligonė! Dedu galvą, kad ji patiks bet kuriam sveikam vyrui.

ŽERONTAS. Pone, ji jums nusišypsojo.

SGANARELIS. Tuo geriau. Jei ligonė nusišypso gydytojui, tai labai geras ženklas. Puiku! (*LIUSINDAI*) Na kaip? Kuo jūs sergate? Kas jums skauda?

LIUSINDA (*kelia ranką prie burnos, galvos ir gerklės*) Han, hi, hon, han.

SGANARELIS. He! Ką jūs sakote?

LIUSINDA (*kartoja ranka tą patį judesį*). Gan, hi, hon, han, gan, hon.

SGANARELIS. Ka?

LIUSINDA. Han, hi, hon.

SGANARELIS. Han, go, hon, han, ha. Nieko nesuprantu. Po šimts velnių, kokia čia dabar kalba jūs kalbate?

ŽERONTAS. Pone, tokia jos liga. Ji prarado kalbą. Niekas negali suprasti ligos priežasties. Dėl šito ir už vyro jos nebeišleidau.

SGANARELIS. O kodėl?

ŽERONTAS. Sužadėtinis linkęs palaukti, kol ji pasveiks ir tik tada vesti.

SGANARELIS. Koks kvailas, nenori nebylios žmonos? Dievui dėkočiau, jeigu manoji susirgtų šitokia liga, ir aš jau jos negydyčiau.

ŽERONTAS. Labai prašau, pone, pasistenkit pagydyti mano dukrą...

SGANARELIS. Ak, nesijaudinkit! Sakykite, ar ta liga ją labai kamuoja?

ŽERONTAS. Kamuoja, pone.

SGANARELIS. Tuo geriau. Ar dideli skausmai?

ŽERONTAS. Labai dideli.

SGANARELIS. Puiku. O, sakykite, ar ji dažnai eina tenai, kaip jūs žinote?

ŽERONTAS. Dažnokai, pone.

SGANARELIS. O ar gausiai?

ŽERONTAS. Deja, šito nežinau.

SGANARELIS. O ar medžiaga geros kokybės?

SGANARELIS (*LIUSINDAI*). Duokite ranką. (*ŽERONTUI*) Šit koks dalykas! Pulsas aiškiai rodo, kad jūsų duktė – nebylė.

ŽERONTAS. Taip, pone. Čia ir yra jos nelaimė. A-jai! Kaip iškart nustatėte jos ligą.

SGANARELIS. A! Man tai – vieni niekai!

ŽAKELINA. Jergutėliau, tik akį mesti ir įspėti ligą!

SGANARELIS. Mes, didieji gydytojai, iš karto susigaudome. Šundaktaris pradėtų paistyti: tai tas, tai anas... Bet aš, iškart perkandu dalyką, jums apreiškiu, kad jūsų duktė – nebylė.

ŽERONTAS. Taip tai taip. Bet aš norėčiau žinoti, kodėl jai taip pasidarė?

SGANARELIS. Nieko lengviau nėra atsakyti! Jūsų duktė prarado žadą.

ŽERONTAS. Gerai gerai. Bet aš norėčiau žinoti tą priežastį, dėl kurios ji tą žadą prarado.

SGANARELIS. Geriausiose knygose jūs atrasite: šitai taip pasidaro todėl, kad nebeapsiverčia liežuvis.

ŽERONTAS. O, sakykite, jūsų nuomone, kodėl jai nebeapsiverčia liežuvis?

SGANARELIS. Aristotelis apie tai... pasakė daug gerų dalykų.

ŽERONTAS. Mielai tikiu.

SGANARELIS. O! Tai buvo didelis žmogus.

ŽERONTAS. Neabejoju.

SGANARELIS. Tai buvo labai didelis žmogus. (*Pakeldamas ranką iki alkūnės*) Štai šitiek už mane didesnis. Bet grįžkime prie žado. Aš samprotauju, kodėl jai neapsiverčia liežuvis... Todėl kad ji pilna syvų. Jie yra pragaištingi todėl, kad... yra pragaištingi. Lygiai taip, kaip dujos, kurios susidaro dėl išskyrų garavimo, pakyla į ligos vietas, ir čia tie pragaištingi garai... kaip čia pasakius?.. O lotyniškai jūs suprantate?

ŽERONTAS. Nė žodžio.

SGANARELIS (*nustebęs pašokdamas*). Jūs nesuprantate lotyniškai?

ŽERONTAS. Ne.

SGANARELIS (*entuziazmo pagautas postringauja*). Cabri-cias arci thuram, catalamus, singulariter, nominativo, haec nuse, bonus, bona, bonum. Deus sanctus, est-anaiptol, oratio latinas? Etiam, taip. Quare, kodėl Quia subatantivo, et adjekvum, concordat in generi, numerum, et casus.

ŽERONTAS. Ak! Ir kodėl aš nesimokiau šitos kalbos!

ŽAKELINA. Vajetau, šitas mokslinčius tai bent mokslinčius.

LUKAS. Ant tiek gražu, kad nė miau miau nesuprantu.

SGANARELIS. Taigi, minėtos dujos, keliauja iš kairiojo šono, kur yra kepenys, į dešinią, kur yra širdis, ir būva atvejų, kai plaučiai, lotyniškai arman, palaikydami ryšį su smegenimis, kurie graikiškai vadinasi pasmus, lytinės gyslos dėka, kalbant senąją žydų kalbą – cubile, savo kelyje sutinka su paminėtom dujom ir susikaupia pilvinio kaulo ertmėje, o kadangi šitos dujos... jūs mane suprantate... šitos dujos iš dalies pragaištingos... klausykite atidžiai, ką aš jums aiškinu...

ŽERONTAS. Taip, taip!

SGANARELIS. ...iš dalies yra pragaištingos dėl to, kad... Prašau dėmesio, malonėkite...

ŽERONTAS. Aš atsidėjęs klausau.

SGANARELIS. ...kad yra sužadintos syvų aistringumo, susikaupęs diafragmos įdubumoje, ir kad kai kuriais atvejais tos dujos... Ossabandus, nequeis, nequer, patarinum, quipas milus. Štai ta priežastis, dėl kurios jūsų duktė nekalba.

ŽAKELINA. O! Tai bent galva! Tai bent aiškiai išguldė!

LUKAS. O kodėl mane viešpats neapdovanojo tokiu liežuviu!

ŽERONTAS. Taip, geriau jau neišaiškinsi! Tik vienu esu apstulbintas: dėl širdies ir kepenų... Man atrodo, kad jūs atvirksčiai jas sudėjote, - juk širdis yra kairėje pusėje, o kepenys dešinėje.

SGANARELIS. Taip... Teisingai... Kažkada taip buvo. Bet mes šitą dalyką persodinome. Ir dabar mes jau gydome visai pagal naujus metodus.

ŽERONTAS. Ak, šit kaip! O aš visai nežinojau, prašau man atleisti, pasirodo, aš nemokša!

SGANARELIS. Ne bėda! Jums galima ir nežinoti visų mūsų įmantrybių.

ŽERONTAS. Teisingai. O sakykite, kaip jūs manote susidoroti su mano dukters liga?

SGANARELIS. Kaip manau susidoroti?

ŽERONTAS. Taip.

SGANARELIS. Manau, ligonę tuojau guldyti į lovą ir valgydinti ją duona mirkyta vyne.

ŽERONTAS. Kodėl taip, pone?

SGANARELIS. Duona ir vynas, kai juos sumaišai, įgyja simpatingos galios, kuri atliuosina liežuvį. Negi jūs nežinote, kad tokį mišinį duoda papūgoms? Taip maitinamos jos bemat išmoksta kalbėti.

ŽERONTAS. Teisingai, taip! O tai mokslininkas! Neškite greičiau kuo daugiau duonos ir vyno!

SGANARELIS. Vakarop aš užėsiu pasižiūrėti ligonės savijautos. (*LUKAS ir VALERAS išveda LIUSINDĄ*)

Septintoji scena

ŽERONTAS, SGANARELIS, ŽAKELINA

SGANARELIS (*ŽAKELINAI*). Lukterkit, kur jūs? (*ŽERONTUI*) Pone, ir jūsų žindyvei reikia skirti vaistų.

ŽAKELINA. Ką? Man? Aš kuo puikiausiai jaučiuosi.

SGANARELIS. Todėl ir blogai, labai blogai. Tokia gera sveikata prie gero neprives. Iš tikrųjų jums reikėtų truputį nuleisti kraujo ir pastatyti švelninančią klizmą.

ŽERONTAS. Bet, pone, aš niekaip negaliu suprasti jūsų manieros. Kodėl reikia žmogui nuleisti kraują, kai jis visai sveikas?

SGANARELIS. Ką jūs, šitai labai naudinga. Juk išgeriame tam, kad sukeltume troškulį. Ir kraują nuleidžiame, norėdami būsimą ligą išgydyti.

ŽAKELINA (*išeidama*). Garbės žodis, šituo netikiu ir nenoriu, kad iš manęs padarytumėte vaistinę.

SGANARELIS. Kad ir labai jūs prieš vaistus, bet aš mokėsiu jus atvesti į protą.

Aštuntoji scena

ŽERONTAS, SGANARELIS

SGANARELIS. Dabar leiskite palinkėti jums viso labo.

ŽERONTAS. Palaukit truputį, prašom.

SGANARELIS. Kuo dar galėčiau?..

ŽERONTAS. Pone, noriu atsilyginti.

SGANARELIS (*tiesia ranką pro nugarą, ŽERONTAS rausiasi pinigineje*). Aš neimsiu, pone. Visiškai!

ŽERONTAS. Valandėlę.

SGANARELIS. Jokiu būdu.

ŽERONTAS. Malonėkite.

SGANARELIS. Jūs tyčiojatės.

ŽERONTAS. Prašau, susitarkime.

SGANARELIS. Nesitarsiu.

ŽERONTAS. Tai ką jūs čia dabar?

SGANARELIS. Gydau aš ne dėl pinigų.

ŽERONTAS. Tikiu.

SGANARELIS (*paėmęs pinigus*). Ar pilnaverčiai?

ŽERONTAS. Taip, pone.

SGANARELIS. Bet aš anaipol nesu samdomas.

ŽERONTAS. Aš matau.

SGANARELIS. Aš visai ne dėl pinigų...

ŽERONTAS. Aš apie tai ne pagalvoju. (*Išeina*)

SGANARELIS (*likęs vienas, žiurkso į pinigus*). Dievaži, neblogai klojasi, kad tik...

Devintoji scena

LEANDRAS, SGANARELIS

LEANDRAS. Pone, seniai jūsų laukiu. Atėjau prašyti jūsų pagalbos.

SGANARELIS (*čiuopdamas jo pulsą*). Na ir niekam tikęs pulsas.

LEANDRAS. Pone, aš nesergu. Aš ne gydytis atėjau.

SGANARELIS. Po velnių, jeigu jūs nesergate, kodėl iškart nepasakėte?

LEANDRAS. Ne, aš visai sveikas. Savo reikalą jums tuoj dviem žodžiais išdėstysiu. Vadinuosi Leandras, myliu Liusindą. Jūs ką tik ją apžiūrėjote. Jos tėvas man labai nepalankus ir aš niekaip negaliu prie jos prieiti. Tad įsidrąsinęs, prašau jus, padėkite man meilės reikale. Turiu sugalvojęs vieną dalyką, jeigu

jis man pavyktų, galėčiau pasakyti Liusindai porą žodžių, nuo jų pareina mano gyvenimas ir mano laimė.

SGANARELIS. Kuo jūs mane laikote? Kaip jūs drįstate mane painioti į kažkokius savo meilės reikalus. Aš gydytojas. Gerbkite mano orumą!

LEANDRAS. Maldauju, nekelkite triukšmo, pone!

SGANARELIS (*eidamas nuo jo*). Aš dar ne taip pagrosiu! Jūs esate akiplėša.

LEANDRAS. Ai, pone, tik tyliau.

SGANARELIS. Jūs nenaudėlis.

LEANDRAS. Dėl dievo meilės!

SGANARELIS. Jūs tuojau įsitikinsit, kad aš ne toks žmogus. Neregėtas negirdėtas įžūlumas...

LEANDRAS (*išsitraukęs piniginę*). Pone...

SGANARELIS. Jūs norite mane panaudoti... (*Imdamas piniginę*) Beje, čia aš ne apie jus kalbu. Jūs padorus jaunuolis ir aš mielai jums patarnausiu, kuo galėdamas. Bet juk pasitaiko tokių įžūlių, kurie žmogų laiko ne tuo, kuo jis yra, ir prisipažinsiu šitai mane labai siutina.

LEANDRAS. Pone, labai prašau man atleisti, kad aš drįsau...

SGANARELIS. Nekreipkite dėmesio! Sakykite, koks reikalas?

LEANDRAS. Žinokite, pone, kad Liusindos liga, kurią jūs žadate gydyti, yra apsimestinė. Ko tik nepripaistė gydytojai dėl šios ligos. Vieni sakė, kad ji rados iš smegenų, kiti – iš vidurių, treči – iš blužnies, ketvirti – iš kepenų, bet tikroji ligos priežastis yra meilė. Liusinda prasimanė šią ligą, norėdama išsisukti nuo įkyrių vedybų. Bet pasisaugokime, kad mūsų drauge niekas nepastebėtų. Eikime iš čia. Pakeliui pasitarsime, kaip galėtumėte man padėti.

SGANARELIS. Eime, pone. Dėl nesuprantamos priežasties taip persiėmiau jūsų meile, kad tiesiog nebetveriu jums padėti. Prisiekiu savo medicina, arba ligonei paskambins laimingos mirties varpeliu, arba ji bus jūsų.

TREČIA VEIKSMAS

Vieta netoli Žeronto namo

Pirmoji scena

LEANDRAS, SGANARELIS

LEANDRAS. Kuo aš ne vaistininkas? O kadangi jos tėvui aš niekad po akimis nesimaišau, tai su šitu apdaru ir peruku jis manęs neatpažins.

SGANARELIS. Kur jam atpažinti.

LEANDRAS. Prie viso šito man dabar tetrūksta tik keleto medicininių žodžių, kuriais galėčiau padabinti savo postringavimus. Juk reikia suvaidinti didelio mokslo vyrą.

SGANARELIS. Kuriems galams tie žodžiai. Pakaks rūbų. Tų žodžių ir aš žinau ne daugiau kaip jūs.

LEANDRAS. Ką jūs sakote!

SGANARELIS. Velniai tegu mane griebia, jeigu aš ką nors nusimanau apie tą mediciną. Jūs esate padorus jaunuolis, ir aš jums pasitikiu, kaip jūs pasitikite manim.

LEANDRAS. Kaip? Jūs ne gydytojas?

SGANARELIS. Ne, aš jums sakau, kad ne. Nors aš ir spardžiausi, bet mane padarė gydytoju. Man ir į galvą niekad neateidavo, kad aš galėčiau būti mokslo vyras. Vaikystėje porą pėtynčių pasimokiau. Nežinau, kas jiems šovė į galvą. Bet, kai aš pamačiau, kad jie būtinai užsigeidė mane padaryti gydytoju, nebesispyriau, suk jus galas, užvirėte košę, patys srėbsite. Jūs neįsivaizduojate, kaip ši klaida išsikerojo, visi tiesiog pakvaišo, visi vienu balsu bliauna, kad aš išmintingas. Žmonės iš visų kraštų pas mane plaukte plaukia. Jeigu ir toliau man taip klosis, laikysiuos medicinos įsikibęs iki paskutiniųjų. Aš pradėdau galvoti, kad medicina pats geriausias verslas. Kaip tu bedirbtum, gerai ar blogai, vis tiek tau tą patį moka. Už blogą darbą galvos nenusuks, gadink sau medžiagų, kiek tik širdžiai miela. Batsiuovys sudarkys odą – jo kišenė verks. O gydytojas žmogų pribaišs – nuostolių neturės. Pro šalį pramaunam – ne mes atsakome – kaltas tas, kuris mirė. Didžiausias mūsų profesijos privailumas tas, kad mirusieji nepaprasta taurūs ir santūrūs. Nabašnikas niekad nesiskųs gydytoju, kuris jį į kapus nuvarė.

LEANDRAS. Iš tikrųjų šia prasme tie numirėliai labai kilnūs žmonės.

SGANARELIS. *(pastebėjęs, kad prie jo eina kaimiečiai).* Šitie kaimiečiai, matyt ir vėl mano patarimų ieškos. *(LEANDRUI)* Jūs dabar eikite ir manęs palauksite prie savo mylimosios namų.

Antroji scena

TIBO, PERNAS, SGANARELIS

TIBO. Ponuli, atėjom jūsų ieškodami aš ir sūnus mano Perenas.

SGANARELIS. O kas atsitiko?

TIBO. Vargšelis jo motinai, ana vadinasi Poreta, kažkas įsimetė jau šeštas mėnuo negali iš lovos pakilti.

SGANARELIS. (*ištiesęs ranką, laukia pinigų*). O kuo aš galėčiau padėti?

TIBO. Norėtume, ponuli, kokių žolelių gauti, gal anai atleistų.

SGANARELIS. Reikėtų nustatyti, kas per kvaraba.

TIBO. Ponuli, vandens anos liga vadinasi.

SGANARELIS. Vandeningė?

TIBO. Taip, ana išpurtus baisiai ir tas skystimas eina po visą kūną. Kepenys, pilvas ir, kaip jūs sakot, blužnis gamina ne kraują, bet vandenį. Kas antrą dieną ją karštis krečia, prakaitas pila, kojų sąnarius laužo. Girdėti kaip gerklėj skystimas gurguliuoja ir ji pradeda dusti. Kartais taip pradeda purtyti, kratyti, atrodo, kad paskutinioji ateina. Kaime turime savo aptiekorių, atleiskit, kad sakau, kuris prikišo anai visokio tručyznos, dėl to ir pinigų kiek sukūšau už tuos skalavimus, už prošką, už lašus, už plėstras, už antpilus dėl širdies. Bet anai niekas neina į sveikatą. Viskas kaip į balą. Aptiekorius buvo dar ketinęs anai duoti – kaip čia vadina – vidurių paleidžiamąjį, bet aš pabijojau, kad ana gali kojas pakratyti. Girdėjau, kad tie išgarbinti gydytojai devynias galybes žmonių su šita išmone pas Abraomą nuvarė.

SGANARELIS. (*vis dar ištiesęs ranką*). Kalbėk apie reikalą, mano mielas, apie reikalą kalbėk.

TIBO. Kalbam apie reikalą, ponuli. Atėjom ir prašom pasakyti, ką mums daryti?

SGANARELIS. Nieko nesuprantu, ką jūs čia paistote.

PERENAS. Pone, mano motina serga, atnešėm du auksinius muštinius, kokio vaisto mums duokit.

SGANARELIS. A, šitaip! Tai – visai kas kita, jus aš suprantu. Matote šis jaunuolis, viską išdėstė aiškiai ir kaip reikiant. Sakote, kad jūsų motina serga vandenlige, kad visas jos kūnas išpurtęs, kad ji karščio turi, kad jai skauda kojų sąnarius ir taip purto ir krato, kad ji alpsta.

PERENAS. Taip, taip, pone, iš tikrųjų.

SGANARELIS. Aš jus iškart supratau. O tas jūsų tėvas nesižino, ką mala. Atseit, jūs norėtumėt, kad aš duočiau vaistų?

PERENAS. Taip, pone.

SGANARELIS. Vaistų, kurie jai padėtų išgyti?

PERENAS. Taip, mes to norėtumėm.

SGANARELIS. Na štai imkite – gabalą sūrio, priverskite ją tegu suvalgo.

PERENAS. Gabalas sūrio?

SGANARELIS. Taip. Tas sūris suslėgtas ypatingu būdu. Čia yra ir aukso, ir perlų, ir kitokių brangenybių.

PERENAS. Labai jums, pone, dėkingi. Bėgu jai tą sūrį bemat supenėsiu.

SGANARELIS. Eikite. O jeigu ji pasimirtų, iškelkite gražias laidotuves.

Trečioji scena

Antro veiksmo kambarys ŽERONTO namuose

ŽAKELINA, SGANARELIS ir scenos gilumoje LUKAS

SGANARELIS. Štai kur jūs, žavioji žindyve. Ak, mano širdis maitintoja, koks aš laimingas, kad jus aptikau. Jūs – puplaiškis, šalpusnis, mėtų nuovira – lyg ranka nuimantys mano širdies melancholiją.

ŽAKELINA. Na, matai, pone gydytojau, pasirodo suprantamai ir gražiai kalbate, bet kai pradodate lotyniškai, aš kaip žąsis.

SGANARELIS. Saldžioji žindyve, susirkite, maldauju, na, susirkite iš meilės man. Jei gaučiau jus gydyti, būčiau laimingiausias iš laimingiausių.

ŽAKELINA. Aš sutikčiau. Bet geriau be to gydymo.

SGANARELIS. Širdis mano verkia, kad jums teko toks pavydus ir piktas vyras.

ŽAKELINA. Kenčiu apsikentus ponuli. Tokį gavau už nuodėmes. O jau kur ožka pririšta, ten ji turi ir ganytis.

SGANARELIS. Ir būk tokiam! Koksai stačiokas! Nė iš pėdos nepaleidžia. Nė žodžio tarti neduoda.

ŽAKELINA. É-hé! Tai, ką jūs matėte – tai tik lapeliai, visas ridiko skonis gumbe.

SGANARELIS. Negali būti. Su tokia esybe, kaip jūs, gali šitaip elgtis tik labai žemas žmogus. Saldžioji žindyve, aš čia netoli žinau žmogų, kuris atsidurtų devintame danguje, jeigu tik gautų pabučiuoti jūsų speniuko galiuką. Ir kodėl taip atsitinka, kad tokia prakilni esybė pakliūva į šitokias rankas. O jau tas jūsų storžievis neraliuotas galvijas, avingalvis, kerėpla... Atleiskite man, žindyve, kad aš šitaip kalbu apie jūsų vyrą.

ŽAKELINA. Oi, ponuli, ponuli. Kas, kas, o aš tai jau žinau, kad šitų žodžių jis yra nusipelnęs.

SGANARELIS. Be abejonės, uoge, jie jam pritinka. Todėl jūs turėtumėt jam bent ragus užkarti, kad nubaustumėte jį už tuos įtarinėjimus.

ŽAKELINA. Žinoma, galima būtų Ir jei kiti dalykai man nerūpėtų, aš seniai šitai būčiau padariusi.

SGANARELIS. Garbės žodis, pasielgtumėt labai protingai su kuo nors kiaulystę jam iškrėtusi. Aš jums sakau, jis šito nusipelno. O jau būčiau laimingas, jeigu tam jūs mane pasirinktumėt.

(Tuo metu, kai SGANARELIS tiesia rankas ŽAKELINAI apkabinti, LUKAS įsispraudžia tarp jų dviejų. SGANARELIS ir ŽAKELINA, pasižiūrėję į LUKĄ, kiekvienas nueina į priešingą pusę)

Ketvirtoji scena

ŽERONTAS, LUKAS

ŽERONTAS. E-e, Lukai. Ar čia kur nematei mūsų gydytojo?

LUKAS. Kad jis kur sprandą nutrūktų! Mačiau jį ir savo žmoną.

ŽERONTAS. Kur jis galėtų būti?

LUKAS. Nežinau. Bet norėčiau, kad velniai nusineštų. Tu nueik, pasižiūrėk, ką dabar mano dukra veikia.

Penktoji scena

SGANARELIS, LEANDRAS, ŽERONTAS

ŽERONTAS. A, pone, ką tik aš teiravausi, kur jūs?

SGANARELIS. Aš buvau jūsų kieme, man reikėjo nereikalingą skystį nuleisti. O kaip ligonė?

ŽERONTAS. Po jūsų vaistų jai blogiau.

SGANARELIS. Tuo geriau. Tai ženklas, kad vaistai veikia.

ŽERONTAS. Taip. Bet jie taip veikia, kad atrodo tuoj tuoj kvapą išleis.

SGANARELIS. Nusiraminkite. Aš turiu vaistų, kurie visas ligas pergals. Palaukite, kol prasidės agonija.

ŽERONTAS. *(rodydamas į LEANDRĄ).* Ką čia atsivedėte? Kas jis per vienas?

SGANARELIS. *(daro ženklus rankom, aiškindamas, kad tai vaistininkas).* Tai...

ŽERONTAS. Kas? Kas?

SGANARELIS. Jisai...

ŽERONTAS. A?

SGANARELIS. Kuris...

SGANARELIS. ...reikalingas jūsų dukrai.

Šeštoji scena

LIUSINDA, ŽERONTAS, LEANDRAS, ŽAKELINA, SGANARELIS

ŽAKELINA. Ponuli, jūsų dukrelė nori truputį pasivaikščioti.

SGANARELIS. Jai tai į sveikatą. Eikite, ponas vaistininke, pačiuopuoti jai pulsą, o tuo tarpu musu su tėveliu pakalbėsime apie jos ligą.

SGANARELIS nusitempia ŽERONTĄ į scenos pašalį ir laiko ant jo pečių taip uždėjęs rankas, kad šis negalėtų pagręžti galvos į tą pusę, kur yra LEANDRAS ir LIUSINDA.

Pone, jau kuris metas gydytojams yra iškilęs pilnas plonybių klausimas, ką lengviau gydyti – moteris ir vyrus. Prašau jus atidžiai klausyti. Vieni, tvirtina, kad moteris, kiti, kad ne, o aš teigiu ir taip, ir ne. Mat, kadangi neprideramas syvams tamsumas atsiradęs dėl moterų temperamento jautrumo, yra toji priežastis, dėl kurios visada gyvuliškasis pradas ima viršų ant sąmoningojo prado, kad mes matome, kad moterų nuotaikų permainingumas priklauso nuo mėnulio sukimosi įžulnumo, ir kadangi saulė žeria savo spindulius į žemės paviršiaus įdubumą, todėl...

LIUSINDA. (*LEANDRUI*). O ne, savo jausmo aš niekad neišsižadėsiu.

ŽERONTAS. Jūs girdit! Mano dukra prakalbo! O neišpasakyta galybe vaistų! O stebuklingas gydytojai! Pone, ligi grabo lentos aš jūsų skolininkas. Ir kaip man dabar reikės jums atsisteisti už šitą geradarystę?

SGANARELIS. (*vaikštinėja po sceną, trindamas kaktą*). Šita liga, oi, tai man kainavo!

LIUSINDA. Mano tėve, aš žadą atgavau. Atgavau tam, kad galėčiau pasakyti, jog niekad netekėsiu už kito, o tik už Leandro. Jūsų pastagos primesti man Orasą nueis niekais.

ŽERONTAS. Bet...

LIUSINDA. Nusprendžiau ir baigta! Ir niekas manęs nepalauš!

ŽERONTAS. Ką!

LIUSINDA. Neauškindite veltui burnos.

ŽERONTAS. O jeigu...

LIUSINDA. Jokios kalbos nepadės.

ŽERONTAS. Aš... Kaip pasakiau, taip ir bus.

LIUSINDA. Kaip pasakiau, taip ir bus.

ŽERONTAS. Bet...

LIUSINDA. Jokia tėvų valia neprivers už nemylimo ištekėti.

ŽERONTAS. O aš...

LIUSINDA. Tuščiai stengiatės.

ŽERONTAS. Taip.

LIUSINDA. Mano širdis nepaklus tironijai.

ŽERONTAS. Tu...

LIUSINDA. Geriau jau vienuolyne užsidarysiu, bet už nemylimo neisiu.

ŽERONTAS. Bet...

LIUSINDA. (*karštai*). Ne! Jokiu būdu! Negali būti ir kalbos! Negaiškite laiko! Nepaklusiui! Nuspręsta! Viskas!

ŽERONTAS. Ponedie! Tai žodžių srautas! Kaip jį sulaikyt! (*SGANARELIUI*) Pone! Maldauju! Paversite ją vėl nebylia!

SGANARELIS. Deja, tai jau neįmanoma. Itin gerbdamas galėčiau tik jus padaryti kurčiu.

ŽERONTAS. Didelis ačiū. (*LIUSINDAI*) Ar tu pagalvojai?

LIUSINDA. Kalbėkite, kiek norite, bet manęs nepalenksite.

ŽERONTAS. Šiandien pat sutuokdinsiu su Orasu.

LIUSINDA. Geriau jau mirti.

SGANARELIS. (*ŽERONTUI*). Dieve mano, palaukite! Leiskite man įsikišti. Tai liga ją apėdo, ir aš nuo jos turiu vaistų.

ŽERONTAS. Nejaugi, pone, jūs sugebate gydyti ir proto sutrikimą?

SGANARELIS. Taip. Leiskite tik man suveikti. Nėra ligos, kurios aš neišgydyčiau. Šįsyk vaistininkas mums padės. (*LEANDRUI*) Klausykite. Jūs matote, kad jos aistra Leandruui siutina tėvą. Negalima gaišuoti, kol organizme vyksta syvų rūgimas. Todėl būtina skubiai pradėti gydymą. Jei ligai kelio neužkirsi, tai dar blogiau bus. Man regis, vienintelis vaistas, kuris galėtų jai padėti, tai vidurių paleidžiamasis. Ištirpdykite jai dvi drachmas vestuvinių piliulių. Galimas daiktas, kad ji laužysis ir nenorės praryti tą vaistą, bet jūs esate tam miklus, tad įkalbėsite ją. Galų gale ji mielai prarys, ką tik jūs jai duosite. Dabar eikite su ja pasivaikščioti po sodą, kad išsivaikščiotų syvai. O aš tuo tarpu su jos tėvu apie ligą pakalbėsiu. Bet tik veltui negaiškite laiko. Tučiuojau vaistų! Stipriai veikiančių vaistų!

Septintoji scena

ŽERONTAS, SGANARELIS

ŽERONTAS. Kokius vaistus jai prirašėte? Kaip gyvas apie juos negirdėjau.

SGANARELIS. Jų mes griebiamės, kai jau visai riesta.

ŽERONTAS. Ar kada nors matėt tokį jžūlumą?

SGANARELIS. Mergaitės kartais būna truputį užsispyrusios.

ŽERONTAS. Tu man šitaip įsikliopink tą Leandrą!

SGANARELIS. Karštas kraujas muša į galvą.

ŽERONTAS. Kai tik sužinojau apie šitą pašėlusią meilę, tuojau užrakinau dukterį po raktu.

SGANARELIS. Protingai padarėt.

ŽERONTAS. Tokiu būdu užkirtau kelią jų susitikinėjimams.

SGANARELIS. Puiku.

ŽERONTAS. Tikriausiai jie būtų man iškrėtę kokį pokštą, jeigu būčiau nesigriebęs priemonių prieš pasimatymus.

SGANARELIS. Be abejonės.

ŽERONTAS. Kad kokios, ji galėjo su juo pabėgti.

SGANARELIS. Jūs labai akylas.

ŽERONTAS. Mane perspėjo, kad jis iš kailio neriasi su ja susiuostyti.

SGANARELIS. Koks įžūlumas.

ŽERONTAS. Bet jis nieko nepėš.

SGANARELIS. Žinoma, žinoma.

ŽERONTAS. Aš taip patvarkysiu, kad kol gyvi jie nesimatys.

SGANARELIS. Jis mano, kad su žiopliu susidūrė. Jo blauzdos per skystos su jumis susilyginti. Pabandyk surasti protingesnę už jus.

Aštuntoji scena

LUKAS, ŽERONTAS, SGANARELIS

LUKAS. Po šimts keturiolikos! Ot tai bent puiki velniava! Jūsų dukra, pone, išdūmė su tuo savo Leandru. Pasirodo, jis apsimetė vaistininku. O visą košę užvirė ponas gydytojas.

ŽERONTAS. Ką? Galvažudys! Galvažudys! Mirštu. Greičiau komisarą! Saugokit čia jį! Ak, sukčius! Koks sukčius! Neištrūksite iš teisingumo rankų!

LUKAS. Taigi, gydytojau maloningas, būsite pakartas. Nė iš vietos, nė krust!

Devintoji scena

MARTINA, SGANARELIS, LUKAS

MARTINA. (*LUKUI*). Ak, dievuliau! Vos suradau šitą namą. Gal ką girdėjote apie tą gydytoją, kurį jums nurodžiau?

LUKAS. Štai jis. Netrukus bus pakartas.

MARTINA. Ką? Mano vyrą pakars? O varge, ką jis padarė?

LUKAS. Jis pavokdino mūsų šeimnininko dukrą.

MARTINA. Vaje! Brangus mano vyrelį, ar tai teisybė, kad tave žada pakarti?

SGANARELIS. Pati matai, pakliuvau į bėdą.

MARTINA. Tai negi tu daugybės žmonių akivaizdoje duodies pakariamąs?

SGANARELIS. O kas man daryti?

MARTINA. Būtum tu bent daugiau žagarų prikirtęs, aš tavęs ne taip labai gedėčiau.

SGANARELIS. Eik sau. Tu man širdį peiliais varstai.

MARTINA. Ne, aš neisiu. Aš liksiu tavęs padrąsinti ir atstosiu tik tada, kai tu po šaka tabaluosi.

SGANARELIS. Aijajai... jajai.

Dešimtoji scena

ŽERONTAS, SGANARELIS, MARTINA

ŽERONTAS. (*SGANARELIUI*). Komisarąs greitai bus čia. Jis jus nukiš į tokią vietelę, kad aš galėsiu būti visai ramus.

SGANARELIS. (*nusiėmęs kepurę*). Na, ir nepasisėkė! Ar negalima šios bausmės pakeisti kita, kad ir lazdomis.

ŽERONTAS. Ne, ne. Tegū teisingumas nuspręs. Bet ką aš čia matau?

Vienoliktoji scena

ŽERONTAS, LEANDRAS, SGANARELIS, LIUSINDA, LUKAS, MARTINA

LEANDRAS. Pone, štai Leandras stovi jūsų akivaizdoje ir jums gražina jūsų Liusindą. Mudu ketinome pabėgti ir susituokti, bet nutarėme pasielgti kilniau. Nenoriu aš likti negarbingu grobiku. Geriau ją

gauti iš jūsų paties rankų. Pone, ką tik gavau žinią, kad mirė, amžinatilsj, mano dėdė ir aš esu visų jo turtų paveldėtojas.

ŽERONTAS. Pone, jūsų dorybių aš esu tiesiog sukrėstas. Ir, būdamas laimingiausias tėvas pasaulyje, išleidžiu už jūsų savo dukrą.

SGANARELIS. (*j šonq*). Medicina šį kartą išsipainios.

MARTINA. Tai, matyt, tavęs nebekars. Todėl dėkok man, kad pasidarei gydytoju. Mano dėka tu nusipelnei šitos šlovės.

SGANARELIS. Ak šitaip! Vadinasi, aš per tave gavau šitiek pylos?

LEANDRAS. (*SGANARELIUI*). Kai jau viskas taip gražiai pasibaigė, nebeverta giežti apmaudą.

SGANARELIS. Na, tiek tos bėdos! (*MARTINAI*) Atleidžiu tau už tas lazdas, kurias pajuto mano šonai, nes per tave aš tapau gydytojas. Dabar teikis visada atsiminti, kad gyveni su didžiai šlovingu žmogumi, tad gerbk ir gerai įsikalk į galvą, kad nieko nėra baisnesnio už gydytojo rūstybę.